

Nr 189.

Av herr **Lindhagen**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition om beviljande av medel till bestridande av Sveriges andel i kostnader för Nationernas förbund.

Uti propositionen 152 har äskats ett betydande belopp till bestridande av Sveriges andel i kostnaderna för Nationernas förbund. Vid genomläsandet av propositionen får man en förnimmelse, att utsikterna från svensk sida att kunna inverka på och kontrollera vårt bidrags storlek äro minimala. Det ser även ut, som om vårt lands storlek varit en av mätarna för det oss påförda beloppet och att således kanske våra fjälltrakter, impediment och skogar fått i viss mån bidraga lika mycket, som de i förbundet deltagande stormakternas bördiga åkerfält.

Likaså är det uppenbart, att den svenska kontrollen blir så gott som ingen på förbundets organisation, för vars utgifter vi givetvis måste för vår del bliva ansvariga. Uti franska tidningen »Journal des Débats» skrevs med anledning av delegerademötet i Genève sistlidne november, att resultatet företrädesvis utmynnat i upprättandet av »ett skräckinjagande byråkratiskt maskineri». Det finns nu, sade tidningen, under namn av ett generalsekretariat en byråkrati, som vad angår antal och avlöningarnas storlek övergår alla existerande byråkratier.

Vad är sanning?

Det hemställes alltså:

att riksdagen vid prövning av propositionen 152 angående Sveriges andel i kostnaderna för Nationernas förbund ville

1:o) noga granska, att det av riksdagen beviljade anslag ej överstiger vad skäligen bör på Sverige belöpa;

2:o) därvid även granska och eventuellt göra uttalanden om organisationen av förbundets generalsekretariat och vad därtill hör;

3:o) hos regeringen hemställa om en uppmärksam kontroll på förbundets utgifter, hävdande av varje lands rätt till inflytande å desamma samt en klarläggande redogörelse årligen av dessa förhållanden för den svenska allmänheten.

Stockholm den 31 mars 1921.

Carl Lindhagen.